

Arrest

nr. 208 790 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 november 2015, verklaart er zich op 16 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 23 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Khwaran, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

U groeide op in Pakistan en maakte uw middelbare studies af in Peshawar. Na uw middelbare studies verhuisde u in januari 2015 opnieuw naar uw dorp Khwaran in Khogyani, waar uw vader aan de slag was als agent bij de Afghan Local Police (ALP). In juli 2015 werd uw vader door de taliban gedwongen zijn werk op te geven. Uw vader weigerde. Later ontving u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u zich bij de taliban moest aansluiten. Vijf dagen nadat u de brief ontving vielen de taliban in uw huis binnen terwijl u bij uw paternale oom was en uw vader op zijn werk. Ze schoten uw jongere broer in zijn borst nadat hij wilde wegluchten. Ze vroegen uw moeder waar u was, waarna u bij uw paternale oom te horen kreeg dat de taliban u zochten. Vervolgens nam uw paternale neef u naar Jalalabad waar u een dag bleef. Uw broer werd ook naar een ziekenhuis in Jalalabad gebracht, waar hij werd geopereerd. Na een dag in Jalalabad te hebben verbleven, werd u met een smokkelaar meegestuurd en begon u aan uw reis naar Europa. U kwam aan in België op 4 november 2015 en u vroeg op 16 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: schooldocumenten uit Pakistan, uw vader zijn taskara, uw taskara, een opleidingscertificaat van de ALP en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het werk van uw vader bij de ALP en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Zo moet worden opgemerkt dat u bijna niets kan vertellen over het werk van uw vader bij de ALP. Immers, wanneer u gevraagd wordt wat u weet over zijn werk, beweert u dat uw vader enkel zei dat hij bij de ALP zat, en dat u "er niets meer over weet". U beweert vervolgens dat hij nooit over zijn werk sprak en enkel zei dat hij bij de lokale politie werkte (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd voor wie hij werkte, kan u wel zeggen dat M.R. zijn commandant was en S.J. zijn "manager". Echter, gevraagd wat het verschil is tussen die twee functies, moet u het antwoord schuldig blijven en komt u niet verder dan te zeggen dat u "enkel hoorde dat de één zijn manager was en de ander zijn commandant". U kan verder niets meer vertellen over hen vertellen (CGVS, p. 25). Het is evenwel niet aannemelijk dat u dermate weinig kan vertellen over het werk van uw vader.

Bovendien werden er verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat uw vader bij de lokale politie werkte in het district Pachieragam (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Aan het begin van uw gehoor op het CGVS past u evenwel plots uw verklaringen aan en houdt u vol dat u op de DVZ sprak over "Dag", niet Pachieragam. Er kan evenwel niet worden ingezien hoe dergelijke vergissing zou kunnen gemaakt zijn, temeer omdat die twee namen niet eens hetzelfde klinken. Op de DVZ beweert u bovendien dat uw broer vierentwintig operaties nodig had nadat hij in zijn zij geschoten werd door de taliban (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS ontkent u plots dat u sprak over vierentwintig operaties en houdt u vol dat u op de DVZ verklaarde dat uw broer tien operaties nodig had (CGVS, p. 3). Later op het gehoor beweert u overigens dat uw broer niet in zijn zij geschoten werd, zoals u reeds verklaarde op de DVZ, maar beweert u plots dat uw broer in zijn borst geschoten werd (CGVS, p. 30 en 32). Bovendien beweert u op de DVZ meermaals dat de taliban u twee dreigbrieven hadden gestuurd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u ook hierover uw verklaringen aan en beweert u plots dat u slechts één dreigbrief kreeg. Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, houdt u vol dat u slechts één brief kreeg (CGVS, p. 31). Op de DVZ beweert u overigens dat de taliban ook naar uw vader een dreigbrief hadden gestuurd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Opnieuw past u uw verklaringen aan op het CGVS en beweert u dat ze uw vader nooit een dreigbrief hebben gestuurd omdat hij reeds weigerde te doen wat de taliban vroegen en er daarom geen nood was aan dreigbrieven (CGVS, p. 31). Deze verklaring raakt echter kant noch wal. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat ze uw vader niet konden bereiken omdat hij op zijn werk was (CGVS, p. 31). Aangezien de taliban u wel konden bereiken en de taliban dus even goed een brief konden sturen gericht aan uw vader, houdt ook deze verklaring geen steek. Wanneer u bovendien vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, houdt u vol dat uw vader geen brief kreeg (CGVS, p. 31). Daarnaast beweert u op de DVZ dat de taliban op zoek waren naar uw vader omdat iemand hen had verteld dat hij thuis was (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat ze enkel op zoek waren naar u (CGVS, p. 31-32). Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, past u opnieuw uw verklaringen aan en beweert u dat u "denkt" dat iemand de taliban vertelde dat zowel u als uw vader thuis waren.

Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat de taliban enkel op zoek waren naar u, kan u enkel zeggen dat u "het hoofddoel" was (CGVS, p. 32). Overigens is het zeer toevallig dat de taliban net op het moment dat zowel u als uw vader niet thuis waren, binnenvielen. Wanneer u bovendien tot tweemaal toe wordt gevraagd waarom u bij uw oom was en niet thuis, ontkomt u telkens de vraag en kan u enkel herhalen dat u niet thuis was en dat "iemand misschien aan de taliban vertelde dat u thuis was" (CGVS, p. 32).

Ook uw kennis over de taliban die u bedreigden is heel beperkt. Zo kent u maar één talibanstrijder uit uw district, Q.A.M.. U beweert overigens dat hij een talibanstrijder is uit uw dorp en dat hij diegene was die u de dreigbrief stuurde (CGVS, p. 29-30). Echter, u verklaarde op de DVZ reeds dat u enkel per brief gecontacteerd werd en dat u niemand persoonlijk kende toen u werd gevraagd of u de personen kende die u hebben bedreigd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u op het CGVS bovendien wordt gevraagd wat u over Q.A.M. weet, kan u enkel zeggen dat hij een talibanstrijder is en dat u verder niets over hem weet (CGVS, p. 30). Dit is zeer opmerkelijk, temeer omdat u meteen daarna verklaart dat hij zeer bekend is in het dorp en iedereen hem kent (CGVS, p. 30). Er kan dan ook worden verwacht dat u op zijn minst iets over hem kan vertellen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen met de taliban na uw vertrek niet aannemelijk zijn. Immers, wanneer u wordt gevraagd of uw vader nog iets van de taliban heeft gehoord na het incident, antwoordt u vaag dat het niets uitmaakt of de taliban iets aan uw vader "vertellen" of niet omdat hij op zijn werk is. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat uw vader weigerde te doen wat de taliban hem vroegen en hij daarom een risico loopt, antwoordt u bevreemdend genoeg dat uw vader voor de autoriteiten werkt en de taliban niet, en ze elkaar daarom niets kunnen doen (CGVS, p. 32). Gelet op Afghaanse context en de veiligheidssituatie in Afghanistan, houdt deze verklaringen evenwel allerm minst steek. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd of uw vader iets van de taliban heeft gehoord, moet u bovendien toegeven dat u er niets over weet omdat uw vader er niets over vertelt (CGVS, p. 32). Ook dit is zeer opmerkelijk.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het opleidingscertificaat van de ALP en de dreigbrief van de taliban moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara en die van uw vader bevestigen enkel jullie identiteit en afkomst uit Khogyani, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw schooldocumenten bevestigen enkel dat u school liep in Pakistan, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u de beroepsactiviteiten van uw vader bij de ALP en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, zo verklaart u zelf dat uw maternale oom in de stad Jalalabad woont en werkt (CGVS, p. 20). Daarnaast behaalde u niet alleen uw middelbaar diploma in Pakistan, maar verklaarde u op de DVZ ook dat u een kleine winkel had in Peshawar waar u elektronische toestellen repareerde (Verklaring DVZ, vraag 12). Op het CGVS ontkent u evenwel dat u ooit heeft gewerkt en wanneer u meermaals met uw eerdere verklaringen op de DVZ wordt geconfronteerd, houdt u telkens vol dat u op de DVZ verklaarde dat u gewoon in de winkel van een vriend zat en niets deed (CGVS, p. 23). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen en doet sterk vermoeden dat u mist wil spuiten over uw professionele vaardigheden. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar van de DVZ uw verklaringen uit eigen beweging anders zou noteren. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u nergens veilig was omdat u door de taliban in het vizier werd genomen. U beweert vervolgens dat dit de enige reden is waarom u zich niet in Jalalabad gevestigd heeft (CGVS, p. 33). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij wijst erop dat de taliban en andere groeperingen in zijn regio van herkomst jongemannen rekruteren en dat zij zich richten tegen personen die met de overheid samenwerken of er steun aan verlenen. Hij meent dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij niet kan rekenen op bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Hij stelt dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging ingeval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Hij verwijst verder naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat zijn verklaringen eenduidig en “van goede trouw” zijn en met de beschikbare informatie overeenkomen. Ook meent hij dat hem in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming dient te worden verleend. Hij voert aan dat de commissaris-generaal *in casu* erkent dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en hij wijst erop dat mensen die worden beschouwd als “steunder van de regering” een doelwit vormen. Volgens hem zorgen deze elementen ervoor dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij niet behoort tot één van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Vooreerst wijst verzoeker op volgens hem onbetwiste elementen of minstens elementen die niet worden tegengesproken: (i) dat hij een jongeman is, afkomstig uit het district Khogyani van de provincie Nangarhar in de omliggende districten van Jalalabad; (ii) dat zijn regio behoort tot het oosten van Afghanistan, dat wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren en waar IS, de taliban en de ANSF elkaar bestrijden. Hij wijst op objectieve bronnen betreffende de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en waaruit volgens hem blijkt dat de taliban mensen die voor de overheid werken als doelwit beschouwen. Hij herhaalt dat zijn vrees voor vervolging volgens hem dan ook overeenkomt met de beschikbare informatie.

Verder stelt verzoeker als volgt:

“Ten eerste, verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij niet veel vertelt over het werk van zijn vader bij de politie. Verzoeker heeft verklaart dat zijn vader bijna nooit over zijn werk sprak.

Hij heeft echter de namen van twee van zijn overste gegeven, hoewel hij niet de exact verschil tussen hun functies kent. Dit is echter een detail, en sinds zijn vader bijna nooit iets over zijn werk zei, is het normaal dat verzoeker dit niet weet.

Hij is bovendien meestal ver van zijn vader opgegroeid, sinds hij gedurende 12 jaar in Pakistan gestudeerd heeft (en alleen tijdens de zomer vakanties terug kwam). Hij heeft dus geen hecht contact met zijn vader (CGVS p5).

Daarna worden hem tegenstrijdigheden verweten. Verzoeker bevestigt dat hij bij de DVZ zei dat zijn vader bij de politie in Dag werkt en niet Pachieragam.

Hij bevestigt ook dat heij bij de DVZ niet zei dat zijn broer 20 operaties ondergaan moest, maar de 24 uren na de aanval beslissend zouden zijn om te weten of hij het zou overleven of niet.

Hij bekrachtigt ook dat hij een dreigbrief kreeg, et dat de volgende bedreigingen mondeling waren en niet schriftelijk.

Hij bevestigt ook dat zijn vader en hem beide doelwitten waren, maar dat hij de hoofddoel was, bijzonders bij de aanval op hun huis.

Verder wordt verzoeker verweten dat hij weinig weet over de taliban die hen bedreigden. Hij bevestigt dat hij weinig over hem weet (sinds hij nooit contact had met de taliban voor deze gebeurtenissen), en dat zijn naam bekend was als lid van de taliban. Maar meer wist hij niet over hem. Hij heeft inderdaad bij de DVZ verklaart dat hij de taliban kende die de dreigbrief geschreven had, maar niet de persoon die de brief gebracht heeft.

Tot slot, wordt hem verweten dat zijn antwoord vaag is wanner gevraagd of zijn vader nog iets van de taliban gehoord heeft na het incident. Verzoeker bevestigt dat hij het sowieso niets uitmaakt sinds zijn vader op werk en ver weg van hun huis is, en dat hij ook weg is, dus zijn de doelwitten van de taliban weg."

Hij meent dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

Verder benadrukt verzoeker dat de motivering van de commissaris-generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus allesbehalve daadkrachtig is. Hij benadrukt tevens dat het beweerde intern vestigingsalternatief in Jalalabad onjuist is en veilig noch redelijk is. Hij stelt dat de veiligheidssituatie er verslechtert en dat dit wordt erkend in de bestreden beslissing. Hij voert aan dat er regelmatig terreuraanslagen gebeuren en dat IS, de taliban en ANSF tegen elkaar strijden. Hij wijst erop dat de COI Focus in het administratief dossier een lijst bevat met incidenten in de periode van 1 september 2016 tot 28 februari 2017 en voert aan dat deze lijst dus niet is geactualiseerd en in de realiteit veel langer is. Hij wijst op een aantal recente gebeurtenissen. Tevens stelt hij nog als volgt: *"Bovendien, heeft hij tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat zijn onkel in Jalalabad zelfs moeilijkheden hebben om voor zich zelf en hun families te zorgen, en dat ze hem dus geen hulp zouden kunnen aanbieden. Hij benadrukt dat hem moeilijk voor hem zou zijn om een baan in Jalalabad te vinden."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal rapporten en (internet)artikels (stukken 3-11).

Per aangetekend schrijven van 14 juni 2018 brengt de verzoekende partij nog een aanvullende nota bij met volgende bijkomende stukken en hun beëdigde vertaling: verklaring op eer betreffende de verkoop van een stuk grond in 1960 en twee attesten van de Dienst bevolking registraties.

Per drager bezorgt verweerder op 13 juni 2018 samen met een aanvullende nota nog een uittreksel van de COI Focus *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation"* van november 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8) alsook de COI Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 20 februari 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd om zich bij hen aan te sluiten, en dat ook zijn vader als Afghaanse politieagent reeds door de taliban werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij bijna niets kan vertellen over het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie; (ii) vele tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn verklaringen betreffende kernelementen van zijn vluchtrelaas; (iii) zijn kennis over de talibanleden die hem bedreigden gebrekkig is; (iv) zijn verklaringen over de problemen met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk zijn; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoekers kennis van het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie te wensen overlaat:

“Zo moet worden opgemerkt dat u bijna niets kan vertellen over het werk van uw vader bij de ALP. Immers, wanneer u gevraagd wordt wat u weet over zijn werk, beweert u dat uw vader enkel zei dat hij bij de ALP zat, en dat u “er niets meer over weet”. U beweert vervolgens dat hij nooit over zijn werk sprak en enkel zei dat hij bij de lokale politie werkte (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd voor wie hij werkte, kan u wel zeggen dat M.R. zijn commandant was en S.J. zijn “manager”. Echter, gevraagd wat het verschil is tussen die twee functies, moet u het antwoord schuldig blijven en komt u niet verder dan te zeggen dat u “enkel hoorde dat de één zijn manager was en de ander zijn commandant”. U kan verder niets meer vertellen over hen vertellen (CGVS, p. 25). Het is evenwel niet aannemelijk dat u dermate weinig kan vertellen over het werk van uw vader.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat zijn vader niet vaak met hem sprak over zijn werk, dat hij de namen van twee collega's van zijn vader kon geven doch het verschil tussen hun functies niet kent en dat hij geen hecht contact heeft met zijn vader. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen kan niet worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker aanhaalt dat het verschil tussen de functies van de twee collega's van zijn vader wiens namen hij gaf, een detail is, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering. Gelet op het feit dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven onder meer omwille van het beweerde werk van zijn vader bij de Afghaanse politie, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege omtrent dit werk tracht te informeren en zich dus niet zou laten hinderen door een beweerd minder hecht contact met zijn vader. Ook het loutere feit dat hij gedurende twaalf jaar in Pakistan studeerde en hij in deze periode enkel tijdens de zomervakanties zou zijn naar huis gekomen, kan niet worden beschouwd als een hindernis in hoofde van verzoeker om zich over het beweerde werk van zijn vader bij de Afghaanse politie terdege te informeren.

Vervolgens worden in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze een hele reeks tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen opgeworpen:

“Bovendien werden er verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnen. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat uw vader bij de lokale politie werkte in het district Pachieragam (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Aan het begin van uw gehoor op het CGVS past u evenwel plots uw verklaringen aan en houdt u vol dat u op de DVZ sprak over “Dag”, niet Pachieragam. Er kan evenwel niet worden ingezien hoe dergelijke vergissing zou kunnen gemaakt zijn, temeer omdat die twee namen niet eens hetzelfde klinken. Op de DVZ beweert u bovendien dat uw broer vierentwintig operaties nodig had nadat hij in zijn zij geschoten werd door de taliban (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS ontkent u plots dat u sprak over vierentwintig operaties en houdt u vol dat u op de DVZ verklaarde dat uw broer tien operaties nodig had (CGVS, p. 3).

Later op het gehoor beweert u overigens dat uw broer niet in zijn zij geschoten werd, zoals u reeds verklaarde op de DVZ, maar beweert u plots dat uw broer in zijn borst geschoten werd (CGVS, p. 30 en 32). Bovendien beweert u op de DVZ meermaals dat de taliban u twee dreigbrieven hadden gestuurd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS past u ook hierover uw verklaringen aan en beweert u plots dat u slechts één dreigbrief kreeg. Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, houdt u vol dat u slechts één brief kreeg (CGVS, p. 31). Op de DVZ beweert u overigens dat de taliban ook naar uw vader een dreigbrief hadden gestuurd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Opnieuw past u uw verklaringen aan op het CGVS en beweert u dat ze uw vader nooit een dreigbrief hebben gestuurd omdat hij reeds weigerde te doen wat de taliban vroegen en er daarom geen nood was aan dreigbrieven (CGVS, p. 31). Deze verklaring raakt echter kant noch wal. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat ze uw vader niet konden bereiken omdat hij op zijn werk was (CGVS, p. 31). Aangezien de taliban u wel konden bereiken en de taliban dus even goed een brief konden sturen gericht aan uw vader, houdt ook deze verklaring geen steek. Wanneer u bovendien vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, houdt u vol dat uw vader geen brief kreeg (CGVS, p. 31). Daarnaast beweert u op de DVZ dat de taliban op zoek waren naar uw vader omdat iemand hen had verteld dat hij thuis was (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat ze enkel op zoek waren naar u (CGVS, p. 31-32). Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, past u opnieuw uw verklaringen aan en beweert u dat u "denkt" dat iemand de taliban vertelde dat zowel u als uw vader thuis waren. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat de taliban enkel op zoek waren naar u, kan u enkel zeggen dat u "het hoofddoel" was (CGVS, p. 32). Overigens is het zeer toevallig dat de taliban net op het moment dat zowel u als uw vader niet thuis waren, binnenvielen. Wanneer u bovendien tot tweemaal toe wordt gevraagd waarom u bij uw oom was en niet thuis, ontwijkt u telkens de vraag en kan u enkel herhalen dat u niet thuis was en dat "iemand misschien aan de taliban vertelde dat u thuis was" (CGVS, p. 32)."

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker "dat zijn vader bij de politie in Dag werkt en niet Pachieragam". Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nochtans als volgt: "Mijn vader is lokale politie in Pachieragam." (administratief dossier, stuk 10). Betreffende de operaties van zijn broer stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat "hij bij de DVZ niet zei dat zijn broer 20 operaties ondergaan moest, maar dat de 24 uren na de aanval beslissend zouden zijn om te weten of hij het overleven zou of niet". Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nochtans als volgt: "Andere neven hebben mijn broer naar het ziekenhuis gebracht. Daar zeiden ze dat de eerste 24 uur gingen uitmaken of hij het overleefd of niet. Hij heeft het overleefd maar had 24 operaties nodig." (administratief dossier, stuk 10). Het louter ontkennen van deze verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn verzoekschrift maakt deze verklaringen uiteraard niet ongedaan.

Wat betreft het aantal dreigbrieven voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij één dreigbrief heeft ontvangen en dat "de volgende bedreigingen mondeling waren en niet schriftelijk". Het betreft hier slechts een gekunstelde *post factum*-verklaring die slechts na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissing tot stand kwam. Noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker immers melding van mondelinge bedreigingen door de taliban. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker bovendien uitdrukkelijk dat hij twee aan hem gerichte brieven van de taliban bezit (administratief dossier, stuk 10). Overigens laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze, door wie en wanneer deze mondelinge bedreigingen dan wel werden geuit en waaruit deze bedreigingen dan wel bestonden. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Waar verzoeker bevestigt dat hij en zijn vader beiden doelwitten waren van de taliban, maar dat hij zelf het hoofddoel vormde, komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, waaromtrent er hoger reeds op werd gewezen dat dergelijk verweer niet dienstig is.

Verder motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers kennis over de talibanleden die hem zouden hebben bedreigd, gebrekkig is:

"Ook uw kennis over de taliban die u bedreigden is heel beperkt. Zo kent u maar één talibanstrijder uit uw district, Q.A.M.. U beweert overigens dat hij een talibanstrijder is uit uw dorp en dat hij diegene was die u de dreigbrief stuurde (CGVS, p. 29-30). Echter, u verklaarde op de DVZ reeds dat u enkel per brief gecontacteerd werd en dat u niemand persoonlijk kende toen u werd gevraagd of u de personen kende die u hebben bedreigd (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u op het CGVS bovendien wordt gevraagd wat u over Q.A.M. weet, kan u enkel zeggen dat hij een talibanstrijder is en dat u verder niets over hem weet (CGVS, p. 30). Dit is zeer opmerkelijk, temeer omdat u meteen daarna verklaart dat hij zeer bekend is in het dorp en iedereen hem kent (CGVS, p. 30). Er kan dan ook worden verwacht dat u op zijn minst iets over hem kan vertellen."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te bevestigen dat hij weinig over zijn vervolger(s) weet. Uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, stuk 10) blijkt bovendien geenszins dat verzoeker verklaarde dat hij wist wie de dreigbrief had geschreven maar niet wie de brief had gebracht, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift. Het louter *post factum* toevoegen van verklaringen die eerder niet werden geuit, is allerm minst ernstig en doet afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk zijn:

“Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen met de taliban na uw vertrek niet aannemelijk zijn. Immers, wanneer u wordt gevraagd of uw vader nog iets van de taliban heeft gehoord na het incident, antwoordt u vaag dat het niets uitmaakt of de taliban iets aan uw vader “vertellen” of niet omdat hij op zijn werk is. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat uw vader weigerde te doen wat de taliban hem vroegen en hij daarom een risico loopt, antwoordt u bevreemdend genoeg dat uw vader voor de autoriteiten werkt en de taliban niet, en ze elkaar daarom niets kunnen doen (CGVS, p. 32). Gelet op Afghaanse context en de veiligheidssituatie in Afghanistan, houdt deze verklaringen evenwel allerm minst steek. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd of uw vader iets van de taliban heeft gehoord, moet u bovendien toegeven dat u er niets over weet omdat uw vader er niets over vertelt (CGVS, p. 32). [...]”.

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat *“het sowieso niets uitmaakt sinds zijn vader op werk en ver weg van hun huis is, en dat hij ook weg is, dus zijn de doelwitten van de taliban weg”*. Nogmaals dient erop gewezen dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Klaarblijkelijk verblijft verzoekers vader nog steeds in Afghanistan en oefent hij nog steeds zijn job uit waarbij kan worden aangenomen dat hij 's avonds terug huiswaarts keert. Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de taliban geen actie meer ondernemen omdat geen van hun *“doelwitten”* nog bereikbaar zou zijn.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het opleidingscertificaat van de ALP en de dreigbrief van de taliban moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara en die van uw vader bevestigen enkel jullie identiteit en afkomst uit Khogyani, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw schooldocumenten bevestigen enkel dat u school liep in Pakistan, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.”.

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift, zodat deze motieven als vaststaand worden beschouwd. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-11) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De door verzoeker bijgebrachte stukken in zijn aanvullende nota van 14 juni 2018 wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Verzoekers herkomst uit Khwaran in de provincie Nangarhar wordt immers niet betwist.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-11), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Het loutere feit dat verzoekers informatie een aantal meer recente incidenten beschrijft dan de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn. Uit de door verzoeker aangebrachte recente incidenten kan immers niet alsnog worden afgeleid dat er in de stad Jalalabad sprake zou zijn van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, zo verklaart u zelf dat uw maternale oom in de stad Jalalabad woont en werkt (CGVS, p. 20). Daarnaast behaalde u niet alleen uw middelbaar diploma in Pakistan, maar verklaarde u op de DVZ ook dat u een kleine winkel had in Peshawar waar u elektronische toestellen repareerde (Verklaring DVZ, vraag 12). Op het CGVS ontkent u evenwel dat u ooit heeft gewerkt en wanneer u meermaals met uw eerdere verklaringen op de DVZ wordt geconfronteerd, houdt u telkens vol dat u op de DVZ verklaarde dat u gewoon in de winkel van een vriend zat en niets deed (CGVS, p. 23). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen en doet sterk vermoeden dat u mist wil spuiten over uw professionele vaardigheden. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar van de DVZ uw verklaringen uit eigen beweging anders zou noteren. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u nergens veilig was omdat u door de taliban in het vizier werd genomen. U beweert vervolgens dat dit de enige reden is waarom u zich niet in Jalalabad gevestigd heeft (CGVS, p. 33). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

*Waar verzoeker aanvoert dat hij op het kantoor van zijn advocaat plots zou hebben verklaard dat zijn in Jalalabad wonende oom moeilijkheden heeft om zijn familie te onderhouden en verzoeker dus geen hulp kunnen bieden ingeval van hervestiging in Jalalabad, dient vooreerst herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) Bovendien is verzoekers verklaring op het kantoor van zijn advocaat een blote *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing, hetgeen niet ernstig is. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER